ఓ బాబాయి కథ

పట్నం పడమట శివార్లలో ఉంది. పురపాలకసంఘం వారి రహదారి బంగళా. ఆ బంగళా వరకూ ఉదయం లేవగానే వెళ్ళి రావడంతో నా దినచర్య మొదలౌతుంది.

బంగళాకి కాస్త ముందు రోడ్డు ప్రక్కన ఓ పెద్ద చింతచెట్టు ఉంది. ఆ చెట్టు క్రింద రెండు రోజులుగా ఒక మనిషి కూచుని అట్ట ముక్కలు కత్తిరిస్తూ కనబడుతున్నాడు.

నేనతన్ని గమనించినా తేరిపార అతని ముఖం మూడవరోజు కాని చూడలేదు.

మొదటిరోజు ఎవడో బిచ్చగాడనుకున్నాడు. రెండవరోజు పిచ్చివాడనుకున్నాను. కొద్ది సెకండ్ల పాటే అతన్ని చూశానేమో అంత కంటె మరేం ఊహించలేకపోయాను. మూడవరోజు అతను వెదురు పుల్లలు చీరుతుండడమూ చూశాను. అతని పక్క ఒక పెద్దసంచి ఉంది.

బజారుకు పాపకు తీసుకుని వెళ్ళి కావలసినవి కొన్నాను. తిరిగి వచ్చేస్తూ సైకిల్ క్యారియర్ మీద కూచున్న పాప నన్ను పిలిచింది.

"ఆ బొమ్మకొనరూ! ఎంతో ఉండదు. ఓ పావలా ఉంటుదేమో! "

పిల్లలకి కూడా ఈ రోజుల్లో ఏ వస్తువు ఎంత ఖరీదు ఉంటుందో తెలుస్తోంది. నా కయితే... అసలు ఆ రోజుల్లో మా వయసువాళ్ళెవరికీ, ఈ రోజుల్లో ఈ పాప వయసులో ఏమీ తెలిసేది కాదు.

సైకిలు దిగి వెనక్కి వెళ్లాను.

ఆ బొమ్మలమ్మే అతన్ని ఎక్కడో చూసినట్టనిపించింది.

"తాతా! ఈ బొమ్మ ఎంత? "

నా ఆలోచనలో నేనుండగా పాప అతన్నడిగింది.

"బావుందామ్మా? ఇందా! " అంటూ అతను బొమ్మ నొక దాన్ని పాపచేతి కందించాడు.

ఠక్కున జ్ఞాపకం వచ్చింది. రహదారి బంగళా ముందరి చింతచెట్టు క్రింద అసామీని నేను చూసిన విషయం.

" నాన్నా ! డబ్బులు! "

నేనతని ముఖం వంకచూస్తూ ఉంటే పాపాయి నా చెయ్యి పట్టుకొని లాగింది.

" ఎంతయ్యా అది? " నేనతని కళ్లలోకి చూస్తూ అడిగాను. అతని ముఖంలో ఏదో ఆనందం.ఇవ్వక్కరలేదు బాబు! అనేశాడతను. ఏది పాపా... దాని బుగ్గమీద చెయ్యి వెయ్యబోయాడు. అది చటుక్కున ముందుకు పారిపోయింది అతన్ని తప్పించుకుని.

నేనతనికి పావలా అందించి ముందుకు నడిచాను. సైకిలెక్కి వెళుతూఉంటే వెనక నుంచి పాప బొమ్మతో ఆడుకుంటోంది. "చూశారా ఎంతబాగా చేతులు, కాళ్లు, ఊపుతుందో...." వెదురుపుల్లకు అట్టలు కత్తిరించిన కాళ్లూ, చేతులు, ముఖమూ దారంతో కట్టిన బొమ్మను ఆడిస్తోంది. వెనక్కి తిరిగి చూశాను. ముచ్చటగా భంగిమలు పెడుతూంది బొమ్మ.

ఏదోజ్ఞాపకం వచ్చింది. సైకిలు కంటె వందవేల రేట్ల వేగంతో నామనసు గతంలోకి పరిగెడుతోంది.

నేను ఆ మనిషిని చూశాను.... ఎక్కడో.... ఎప్పుడో మనసు వెదుకుతోంది. గుర్తుకు రావడంలేదు......

రాత్రి సగం నిద్రలో చటుక్కున మెలకువవచ్చింది.

అతను రామంబాబాయి...... నిస్సందేహంగా రామంబాబాయే! ముమ్మాటికీ రామంబాబాయే.

రామం బాబాయి పెద్ద లాయరుకదా.... మరి ఇలా...? ఆలోచన తెగకుండా తీగ సాగిపోయింది. కేవలం మనిషిని పోలిన మనిషేమో!

నాలుగున్నరకే వాహ్యాళికి బయలుదేర బోయాను.

"టైమెంతయిందండీ, ఇంత తొందరగా లేచిపాయారు?" అంటూ పక్కకి తిరిగి పడుకుంది. నా భార్య. మంచి నిద్రలో ఉన్న పాప ఆమె మీద చెయ్యి పడేసింది.

నా అత్రంలో నేను బయలుదేరితే మాత్రం అతను ఇంకా అక్కడే వుంటాడని ఏం నమ్మకం? నాకు కించిత్ సిగ్గనిపించింది.

ఒకవేళ అతను అక్కడే ఉన్నా నిద్రపోతూ ఉండడూ?

నా భార్యకు మెలకువ వచ్చేసింది. నా పచార్లు ఆపి చెప్పాను! "నేను మా రామం బాబాయిని చూడటానికి వెళుతున్నా!"

"ఎవరండి ఆయన, నేనెప్పుడూ చూడలేదే!"

"నాకు పన్నెండేళ్లు ఉంటాయేమో..... మా బీదరికం నీకు తెలియదులే.... నాన్న న్యూస్ పేపర్లు పంచేవాడు.... రెండోపూట అన్నం ఉండేదికాదు... మా ఇంటికి అప్యాయంగా వచ్చే చుట్టం రామం బాబాయే "వదినా" అంటూ అమ్మను ఆపాయ్యంగా పిలుస్తూ వచ్చేవాడు. నాన్నకీ బాబాయంటే చాలా అభిమానం... వచ్చినప్పుడల్లా మా ఇంటిల్లిపాదికీ పేరుపేరునా ఏదో ఒకటి తెచ్చేవాడు.... తలచుకుంటే గగుర్పొడుస్తుంది. శరీరం.... ఆ అభిమానం... ఆ ఆత్మీయత... అమ్మ మాకిచ్చే గంజినీళ్లే అతనికీ ఇచ్చినా ఎంతో మమతతో తీసుకునేవాడు. బాబాయికి నేనంటే ఎంతముద్దో చెప్పలేం..... నువ్వూ నేనూ ఇప్పుడు పాపని అంతముద్దు చెయ్యటం లేదేమో!"

"మరి ఆయనను ఇంటికి తీసుకువస్తారా?"

"నేను ఒక్క క్షణం మౌనంగా ఉండిపోయాను. తీసుకువస్తా తీసుకువచ్చి తీరుతా!.... నేనూ నలుగురిలోనూ పడ్డాననీ, నాకు భార్యా ఉద్యోగమూ, సైకిలూ, సంసారమూ ఉన్నాయని బాబాయికి చెప్తా!"

ఐదున్నరవుతుండగా వడివడిగా బయలుదేరాను.

చెట్టుక్రింద మనిషిలేడు. సంచిమాత్రం ఉంది. అతనికోసం నిరీక్షిస్తూ అక్కడవున్న సిమ్మెంటు దిమ్మమీద కూచున్నాను.

అతను వచ్చాడు....... నన్ను పట్టించుకోకుండా తన సంచివద్ద కూలబడి అందులోనుంచి అట్టముక్కలు బయటకు తీస్తున్నాడు.

"రామంబాబాయ్!" అని పిలిచాను. అతను ఉలిక్కిపడడం గమనించాను.

"మూడు రోజులు క్రిందట మిమ్మల్ని చూశాను...... నాకు పదీ పన్నెండేళ్ల వయసున్నప్పుడు మా

ఇంటికి వస్తూ ఉండేవారు..... చెల్లాయినీ నన్నూ ముద్దు చేసేవారు..... నాకు ఎన్నోకథలు చెబుతూ ఉండేవారు... మీరు వచ్చిన వెళ్ళినప్పుడల్లా మీగురించి నెలల తరబడి ఇంట్లో చెప్పుకుంటూ ఉండేవాళ్లం, మీ ఊసులు, మీ కబుర్లు, మీ కథలు......"

నా మాటలు వినబడుతున్నాయో లేదో అతను అట్ట ముక్కలు కత్తిరిస్తూనే వున్నాడు. నా మాటలు నేను కొనసాగించాను. "నేను బాబాయ్! శేషావతారంగారబ్బాయిని...... గుడివాడ. నన్ను గుర్తుపట్టలేదూ?"

"ఓహ్!" అతను నావంక తేరిపారచూశాడు. "బాబాయ్ నువ్ ఆరోజుల్లో ఎంత అందంగా, హుందాగా, ఉండేవాడివో... నువ్ ఎప్పటికయినా పెద్ద జడ్జీ వైపోతావని నాన్నగారు అంటుండేవారు. బాబాయ్, ఇదేమిటి బాబాయ్..........." నా గొంతు వణికింది.

అతను చిన్న చిరునవ్వు నవ్వాడు.

"మనమంతా పసిపిల్ల వాళ్ళమైపోతే!?"

"అదెలా బాబాయ్! వయస్సును అపగలమా?"

"బాబాయ్ ఎవరో, ఏమిటో! నువ్వంటున్న జడ్జీగారెవరో నా మానాన నన్ను వదిలెయ్!"

వెదురు పుల్లలు చీరుతూ అన్నాడు.

"బాబాయ్! నువ్ ముమ్మాటికి బాబాయివే.... నేను నిన్ను ప్రశ్నలు వెయ్యను. నువ్ ఏంచేసినా నేను ఏమీ అనను. నా భార్యని పిల్లలనీ చూద్దువుగానిరా..... నీకు పిల్లలంటే ఎంత గారమో నాకు తెలుసు.... రామంబాబాయంటే తెలియని పిల్లలెవరూ మన కుటుంబాలలో ఆ రోజుల్లో లేరు. నువ్వంటే అందరికీ అభిమానమే. బాబాయ్ నువ్ హైదరాబాదులో ప్రాక్టీస్ చేసేవాడివి కదూ!"

"మనిషిని పోలిన మనిషి వుండడం కద్దు. నేనేమిటి, జడ్జీ ఏమిటి...... నువ్ నాతో ఈ చెట్టు క్రింద.... రోడ్డు పక్క మాటాడుతూ, ఉంటే నీ గురించి ఎవరైనా ఏమనుకుంటారు? ఇప్పటికే నేను దొంగనని ప్రజలలో అప్పుడప్పుడు అనుమానం కలుగుతూనే ఉంది. వెళ్లిరా బాబూ!"

అతను మరి నా వంక చూడలేదు.

ఎంతో డబ్బు ఉండి, ఎంతో చదువుకుని, మంచి కుటుంబులో పుట్టిన రామంబాబాయి, ఇలా బొమ్మలు చేసుకుంటూ...... ఏమిటి కారణమో! మనిషి చదువుకున్న వాడిలా ఏ మాత్రమూ తెలియడానికి అవకాశం లేకుండా -గడ్డమూ మీసాలూ, తైలసంస్కారం లేని జుట్టూ - తమిళ దేశంనుంచి బిక్షాటనకు ఆంధ్ర ప్రాంతం వచ్చిన సాధువులా విభూతి పిండికట్టూ నుదుటన తెల్ల బొట్టూ గుర్తుపట్టడానికి వీలు లేకుండా ఉన్నాడు. నేను వచ్చేస్తుంటే అతను నా వంక చూడలేదు.

ఇంటికి వచ్చి నా భార్యతో బాబాయి గురించి చెప్పాను. నా చిన్న తనంలో బాబాయంటే నాకెంతప్రాణమో, మేమంటే బాబాయికి ఎంత గారమో చెప్పాను.

"మరి ఆయన్ను తీసుకొచ్చారుకారేం?" అమాయకంగా అడిగింది.

"పాపాయిని తయారు చెయ్యి పదినిముషాలలో బయలుదేరి వెళతా!" అన్నాడు.

పాపాయిని సైకిలు ముందు కూచోపెట్టుకొని హోటల్‌లో టిఫినలు పొట్లాలు కట్టించి బంగళా దగ్గరకొచ్చాను.

"పాపా, ఆయనెవరో తెలుసా?"

"నిన్న బొమ్మ...."

"ఈ పొట్లాలు ఆయనకియ్యి...... వెళ్లు!"

"నాకు భయం!"

నాకు కళ్ల వెంట నీళ్ళొచ్చాయి. రామంబాబాయంటే పిల్లలకు భయమా?

బాబాయి ఎందుకిలా అయిపోయాడు. ఎవరినడిగి తెలుసుకోవాలి? తనేమో చుట్టాలందరికీ దూరంగా వచ్చేశాడు.

"వెళ్ళమ్మా, వెళ్ళు!" నేను దూరంనుంచి ఆయన్ను చూపించి చెప్పాను.

"నేవెళ్ళను....."

నిజమే ఆయన ఇప్పుడు ఒక బికారిలా ఉన్నాడు. నౌకర్ల ముందు మెదిలే బాబాయే అయితే పాప. తనంతటతనే వెళ్లి ఉండేది.

నేనే ముందుకు నడిచాను.

"బాబాయ్! ఇది నాకూతురు..."

బాబాయి తను తీస్తున్న కూనిరాగం ఆపేశాడు.

"నా బొమ్మ విరిగిపోయింది!"

"ఇది మరోటి... ఇంకోటి కావాలా?"

బాబాయి కళ్ళలోకి వెలుగు వచ్చింది.

పాపరెండు చేతులలో రెండు బొమ్మలున్నాయి. బాబాయి కళ్లు వెలుగులు విరజిమ్ముతున్నాయి.

"పాపా ఈ ఫలహారం ఆయనకు...."

"నువ్వే ఇయ్యి"

"ఫలహారం తెచ్చా బాబాయ్! తీసుకో... పాప నీ కోసమని" బాబాయి తీసుకున్నాడు.

అతను తింటుంటే చూస్తున్నప్పుడు నేనే పొరపడ్డానేమోననిపించింది. నిజంగా చదువుకున్నవారా. నిజంగా లాయరో జడ్జియో అయితే ఇలా....

ఫలహారం ముగించి ఆకులు పారేశాడాయన.

"మిమ్మల్ని ప్రశ్నలు వెయ్యనని మాట యిస్తున్నాను ఇదొక్కటే ప్రశ్నే.. మీరు నిజంగా రామంబాబాయి కదూ!"

పెద్దపెట్టున నవ్వాడాయన.

"నీకు మాట నిలకడలేదబ్బాయ్.... అడగనంటూనే మొదటి వాక్యం ప్రశ్న....."

"అంటే నా ఉద్దేశ్యం..."

"నీ ఉద్దేశ్యం ఎవరిక్కావాలి. దేవుడిమీద ప్రమాణం చేసి చెబుతున్నా అని మొదటివాక్యమే అబద్ధం చెప్పడమా?"

"బాబాయ్! నువ్ లాయరవే... నువ్ బాబాయ్‌వే..."

ఆయన మరి నన్ను పట్టించుకోలేదు.

"నీ పేరేమిటి పాపా?"
పాప సమాధానం లేదు,
"ఇదేం న్యాయం బాబాయ్! పాపరమ్మంటోంది. మాతోరావూ?"
"నేను ఈ అవతారంలో ... నీ ఇంటికి.. రోడ్డు మీద బికారిని... అందరూ నీ గురించి ఏమనుకుంటారు."
నేను అవాక్కయి పోయాను.
"అంటే నువ్ బాబాయివే నన్నమాట!"
"మనిషి- తన మీద తనకి నమ్మకం ఉన్న మనిషి వెయ్యాల్సిన ప్రశ్న కాదు. దీక్షాబద్ధమైన న్యాయవ్యవస్థ అదేకమిటెడ్ జుడీసియరీ అంటే ఏమిటనుకున్నావ్. మనిషిగా న్యాయమూర్తికి తనమీద నమ్మకం కుదరాలి... ఋజువర్తన మీద నమ్మకం ఉండాలి... సేవాదీక్ష మీద విశ్వాసం ఉండాలి... తీర్పు గుండెలో నుండి రావాలి... కేవలం మెదడులోనుంచి కాదు... తను భగవంతుడవగలగాలి..."
ఆయన కళ్లలో ఏదో ఆందోళన నీడలు ముసురు కుంటున్నాయి. నా కంతా అయోమయంగా ఉంది.
ఆకాశం నలుమూలలా మబ్బులు కమ్ముకు వస్తుంటే చీకటియి పోతున్నట్టు ఆయన ముఖంలో నల్లని నీడలు.
"బాబాయ్ నువ్ ఎందుకిలా అయిపోయావ్?"
"మాట మీద నిలబడలేని వాడివి. అయినా నేనే న్యాయమూర్తినీ అనుమానితుడినీ కాకూడదు... పాపా. బొమ్మ బాగుందా?"
పాపాయి బొమ్మతో ఆడుకుంటోంది.
"బాబాయ్! నీ కుటుంబం..." ప్రశ్న నేను సగంలోనే నిభాయించుకున్నాను.
"ఆనందం కేవలం మానసికం....... అనుభౌతికం...... నా చుట్టూ ఉన్న మనుషులందరూ నా కుటుంబం కదూ! నన్ను పిచ్చి వాడన్నారు .... ఒకటి ఒకటివదిలేస్తే నిరంతరమూ నా ఆనందానికి చేరువవుతున్నాను... కూడబెట్టడంలో ఆనందం లేదు. త్యాగం ఉంది..... మమత్వంలో ఆనందంలేదు తన్మయత్వంలో ఉంది తృప్తి నాకు నా అనేవాళ్లు లేరనీ సుఖం లేదనీ అనుకుంటే అది నీ దృష్టి దోషం..... నా కళ్లతోచూడు.. అందరూ నావాళ్లే... కోరికలు లేకపోవడమే తృప్తికి సోపానం... నాగరికత కాలక్రమేణా అభివృద్ధి చెందుతుందనుకుంటున్నామా?"
"అవును"
"నాగరికత అభివృద్ధి చెందుతున్న కొద్దీ వివక్ష పెరుగుతోంది కదూ......"
"అవును"
"అంటే నేటి సమాజం ప్రాచీన సమాజం కంటె న్యాయ వ్యవస్థలో ముందంజ వేసిందనే కదూ......."
"అవును"
"గౌతముడెప్పటివాడు?"

"క్రీస్తు పూర్వం .... నాకు తేదీ జ్ఞాపకం లేదు...."

"అడవికి పోయిన గౌతముడిని రాజు ఎందుకు బంధించలేదు?"

"అతని జీవనమార్గం అతను ఎంపిక చేసికోనే ప్రాథమిక హక్కు ఆయనకు ఉందనేమో!" పెద్ద రాజ్యాంగ కర్తలా చెప్పాను.

"బాగుంది... నన్ను ఇప్పుడు ఇక్కడ ఎరస్టు చెయ్యాలనుకునేవారూ ఉన్నారు. అనుమానం మన ఊపిరి. నేనొక సంఘటన చెబుతా విను... నిందితుడిమీద క్రింది కోర్టులో విచారణ జరిగింది. అతను ఇల్లూ వాకిలీ లేనివాడు. సదా తిరిగే దేశదిమ్మరి... కాని నిజానికి ఆస్తీ అంతస్తూ ఉన్నవాడు.... ఎవరినో ఎందుకో మోసగించాలని బికారిలా.... రోడ్డు ప్రక్క.. విచారణ మీద తెలిసిన దేమంటే అతనొక ధనవంతుడు. సర్వసంగపరిత్యాగం చేసి..... అతని మీద నేరమేమీ చేసినట్టు అభియోగంలేదు. అతను తప్పి పోయినట్లు ఎక్కడా ఫిర్యాదు నమోదు కాలేదు. అతని సంచిలో చెక్ బుక్ అతని నిజనామాన్ని బయట పెట్టింది. అనుమానానికి అదే దారి తీసిందనుకో... మందలింపుతో- కోర్టులేచేవరకూ శిక్షతో అతన్ని పంపించడం జరిగింది. అపీలు నేను చేశాను. శిక్ష ఎంతని కాదు అసలు శిక్ష ఎందుకని అతని వాదన. జడ్జీగారు విచారణ చేశారు.... ఇతరుల హక్కులకు భంగం వాటిల్లకుండా తన హక్కులను అనుభవించడంతో న్యాయవిరుద్ధంకాని, చట్టవిరుద్ధంకాని, ధర్మవిరుద్ధంకాని ఏదీలేదని వాదించాను... క్రిందకోర్టు అతనికి వేసిన శిక్షనురద్దుచేసి శిక్ష వేసినందుకు అభిశంసనురాసి అతన్ని కోర్టు వారు నిర్దోషిగా నిర్ణయించారు... ఆ నిర్దోషి నాకు మార్గదర్శకుడయ్యాడు.... ఆయన ఇచ్చిన ఫీజు... సరే అదంతా ఎందుకు... నా ఆనందాన్ని వెదుక్కుంటూ ఆయనకోసం వెదుకుతున్నాను. ప్రతి శనివారం మధ్యాహ్నం ఆయన మంచి బట్టలు వేసుకుని తన బ్యాంకుకి ఫోన్ చేస్తుంటాడు..... కాని తనెక్కడ ఉన్నది చెప్పడు.... ఆడపిల్లకు పెళ్ళి చెయ్యడమన్నది ఒక చిత్రమైన పరీక్ష.... దానిలో ఓటమి జీవితంలో ఘోరమైన పరాజయం.... బీదరికం నేరంకాదు.... కట్నాలని చట్టం నిషేధించవచ్చు కాని నిషేదాన్ని అమలు చెయ్యడం అసాధ్యం. ఈయన మారువేషం బీదరికం అభాగ్యులని అదుకోడానికే..... మనీషిగా మనిషితో చెప్పిన గుండెలోతుల్లోని అంతరంగిక రహస్యం...... సార్వజనీనమైన ప్రేమతో నవ్వులు పంచుతూ తిరిగే అతని ఆలోచనా సరళి నన్ను ముగ్ధుణ్ణి చేసింది."

బాబాయి ముఖంలో ఏదో తేజస్సు కళ్ళలో ఏదో ఆనందం..... ఆయన్ను చూస్తే విచిత్రమైన అనుభూతి కలుగుతుంది.

"నాన్నా! ఇంటికివెళదాం!" పాప అంది.

"బాబాయ్.... నువ్వూ...."

"రావటానికేం అభ్యంతరంలేదు... కాని నేను వస్తే ఆతరువాత వచ్చే పరిణామాలు అట్టే రుచికరంగా ఉండవేమోనని...."

"పద!" అనడానికి నాకు ధైర్యం చాలలేదు.

"నా చరిత్ర తెలుసుకోవాలన్న ఉత్కంఠేనీలో ఎక్కువగా ఉందికదూ! డబ్బులు ప్రమేయం లేకుండా వృత్తినీ, ఉద్యోగాన్ని, చేశాను. దీక్షా బద్ధమైన న్యాయవ్యవస్థ అంటే, ఒక వర్గానికీ, ఒక పక్షానికి లేకపోతే ఒక అక్షర సముదాయానికీ కట్టుబడి ఉండాలంటే ఉండలేక పోయాను. నా మనస్సాక్షి, నా

అంతరాత్మ ప్రేరేపించే మానవత్వానికి విలువనిచ్చాను. కోరికలను తుంపుకోవడంలో ఆనందం ఉంది. ఇప్పుడున్నంత అర్థవంతంగా ఇంతకు ముందెప్పుడూలేదు నా బ్రతుకు.... పాపకు ఇంటిమీద మనసు పోయింది.... వెళ్లిరా! శాంతిరస్తు!"

నేను వచ్చేస్తుంటే కనీసం ఆయన గమనించినట్టు లేదు...

బాబాయి గురించి నా ఆలోచన తెగలేదు నిజమే ఆయన మీద ఆపేక్షకంటె ఆయన చరిత్ర తెలుసుకోవాలనే ఉత్సుకతేనాలో మెండుగా ఉంది.

మరుసటిరోజే మళ్లీ వెళ్లాను.

"బాబాయ్ నువ్నాతో రావాలి."

"ఇప్పటికి ధైర్యంకుదిరిందా... పద!

మేము రిక్షాలో వస్తూవుంటే నావంక ప్రజలు వింతగా చూస్తున్నారు. నేనుతలవంచుకున్నాను..

"నీకు రుచిగా ఉండడంలేదు చూశావా?" నేను అయోమయంగా చూశాను ఆయనవంక.

స్నానం చేసి ఆయన పిండిన తడిధోవతితోనే భోజనానికి కూచున్నాడు. మా ఆవిడ మౌనంగా వడ్డిస్తోంది. భోజనం అయిపోయింది. "పొడి దోవతి కట్టుకో బాబాయ్" నేనివ్వబోయాను.

బయటగదిలో కూచున్నాం. పాప బొమ్మలన్నిటిని చూపిస్తోంది. నా ఉద్యోగం గురించి భోగట్టాలు చేస్తున్నాడు బాబాయి.

"ఆఫీసుకు వెళ్లవా?"

"ఈ రోజు ఆదివారం!" అతను చిరునవ్వునవ్వడంతో నాకు ధైర్యం వచ్చింది." బాబాయ్ నువ్మాతో.. ఉండిపో.. నీకు పిల్లలంటే ఎంత ఇష్టమో నాకు తెలుసు......"

"సన్యాసులకీ, సాధువులకీ మనకేం కొదవలేదు.... జోగీ జోగీ రాసుకుంటే బూడిద రాలుతుంది....." మా ఆవిడ మా మాటలు వింటోందని నాకు తెలియదు... ఆమె మాటలు నాకే కాదు బాబాయికీ స్పష్టంగా వినిపించాయి.

"నీ పేరేమిటిబ్బాయ్?" నన్నడిగాడు.

నేను తెల్లబోయి, తేరుకొని, చెప్పాను.

"పాపా! కలం ఇస్తావా ఒక్కసారి!" బాబాయి అడిగాడు.

సంచిలో నుంచి చెక్కు పుస్తకం తీసి బరబరా రాసి సంతకం చేసి "అమ్మకియ్యి "అంటూ పాపచేతిలో ఉంచి మారుమాటాడకుండా మెట్లు దిగవెళ్లిపోయాడు.

ఆయనవెళ్ళినట్టు మా ఆవిడకు తెలియదేమో ఇంకా ఏవేవో అనేస్తోంది. నేను లోపలకు వెళ్ళి ఆమెకు పాప అందించిన చెక్కు వంక చూశాను.

"ఇదో బడాయి! చెక్కుట చెక్కు..... అదే ఉంటే ఈ బికారి బ్రతుకెందుకు?"

నాకు ఒళ్ళు మండలేదు. చెక్కు ఆమెచేతిలోనుంచి తీసుకుని బ్యాంకుకు పరిగెత్తాను. అంతడబ్బే! హైదరాబాద్‌కి మేనేజర్ ఫోన్ చేశాడు... అవతల మేనేజర్ నన్ను మాటాడమన్నాడట ఎవరితోనో! మాబ్యాంకు మేనేజర్ నాకు ఫోన్ అందించాడు.

"చెక్కును అనుమానించనక్కరలేదు.... ఆయన ఎక్కడ ఉన్నదీ వెంటనే తెలియచెయ్యండి...

ఆయనను మాటాడమని నేను బ్రతిమాలుతున్నానని చెప్పండి... ఆయన మాటాడక పోయినా... మా అమ్మాయి నీళ్ళోసుకుందని ఆయన పేరు చెప్పుకుంటున్నామనీ చెప్పండి."

మరో అద్భుతమైన కథ వింటున్న అనుభూతి కలిగింది.

"మీ పేరు? ఆయనకు చెప్పాలిగా..." నేను ఆత్రంగా అడిగాను. లైన్ కట్ అయిపోయింది....

నేను ఇంటికి రాకుండా వెళ్ళా బంగళా దగ్గరకు... బాబాయి జాడలేదు రెండు రోజులు సెలవుపెట్టి వెదికాను. ప్రయోజనం లేక పోయింది. మా ఆవిడ కళ్ళ వెంట నీళ్ళు ఆగకుండా వస్తునేఉన్నాయి..... ఇప్పటికీ బాబాయిని తలుచుకున్నప్పుడల్లా.

భారతి మే 1984